

ADLER OLSEN

Jussi

CHLORID SODNÝ

KRIMIROMÁNHOST

devátý případ
CARLA MØRCKA
Z ODDĚLENÍ Q

Natrium Chlorid © Jussi Adler-Olsen
and JP/Politikens Hus A/S 2021 in agreement
with Politiken Literary Agency
Coverdesign by Wildes Blut, Atelier
für Gestaltung Stephanie Weischer / dtv
Cover pictures by Dave Wall / Arcangel Images
Limited, voylodyon / Shutterstock.com,
ensup © 123RF.com and
ID 3779841 © Jon Helgason / Dreamstime.com
Translation © Kristina Václavů, 2022
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o.,
2022 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1253-9 (PDF)
ISBN 978-80-275-1254-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1255-3 (MobiPocket)

Od volání na tísňovou linku neuběhlo ani pět minut, když sanitka zabočila na trávník ke zmatku, který se lidem neszmatatelně vryl do paměti.

Kolem dýmajícího kráteru leželo šest bezvládných těl a pronikavý zápach spáleného masa se mísil s pachem ozonu, jenž zůstal po úderu blesku viset ve vzduchu.

„Ustupte, vraťte se,“ zavolal jeden ze záchranářů na houf studentů, kteří vyběhli z univerzity na opačné straně ulice a při pohledu, jenž se jim naskytl, zůstali stát jako přimrazení.

Kolega záchranář ho zatahal za rukáv. „Tady nic nezmůžeme, Martine, ale koukni tamhle!“

Ukázal na postaršího muže, který pomalu klesl na kolena do rozmoklé trávy.

„Proč zrovna stáli u sebe a proč blesk neuhodil do stromu?“ vzlykal muž, když se k němu přiblížili. Přestože lilo jako z konve a kabát se mu lepil na tělo jako kus mokrého hadru, nevnímal nic jiného než událost, ke které právě došlo.

Martin se ohlédl k univerzitním budovám, kde houkají cí sirény a blikající modrá světla ohlašovaly příjezd několika sanitek a hlídkových vozů.

„Dáme mu něco na uklidnění, než se z toho vyklube infarkt,“ řekl jeho parťák.

Martin přikývl a přimhouřil oči. V lijáku vytušil dvě ženské postavy, které si přidřeply u zvětšující se kaluže nedaleko živého plotu.

„Pojďte sem, honem!“ zavolaly na něj. Martin si k sobě přitáhl záchranářskou tašku a rozběhl se k nim.

„Myslím, že dýchá,“ hlesla jedna z nich a přidržela hlavu pod krkem sedmé oběti.

Kromě značně zčernalého oblečení se mladá žena v bezvědomí nezdála být na první pohled tak strašlivě popálená jako zbývající zasažení.

„Nejspíš ji sem odhodil ten úder blesku,“ řekla žena třešoucím se hlasem. „Zachráníte ji?“

Když Martin táhl drobné tělo od stále se prohlubující louže, uslyšel za sebou volání. Kolegové, kteří k němu přiběhli, konstatovali, že nic nezmůžou. Blesk zabil všech šest studentů, kteří stáli v dešti těsně vedle sebe.

Martin ženu uložil na bok do stabilizované polohy a změřil jí pulz, byl pomalý a slabý, ale zdál se pravidelný. V okamžiku, kdy vstal a zamával na kolegy, aby za ním přišli s nosítky, se žena zachvěla. Hrudník se jí vzvedl několikrát krátkými, hlubokými nádechy a najednou se prudce nadzvedla na loktech a rozhlédla se kolem sebe.

„Kde to jsem?“ zeptala se, oči podlité krví.

„Jste ve Fælledparku v Kodani,“ odpověděl Martin. „Uhodil do vás blesk.“

„Blesk?“

Přikývl.

„A ostatní?“ Podívala se směrem k vypjaté scéně.

„Vy jste je znala?“ zeptal se.

Přikývla. „Ano, byli jsme tu spolu. Jsou mrtví?“

Martin zaváhal, ale pak přitakal.

„Všichni?“

Opět přisvědčil a podíval se jí do obličeje. Čekal, že bude v šoku a smutná, potměšilý výraz však prozrazoval něco jiného.

„To je dobře,“ řekla naprosto klidně. A i přes viditelné bolesti se jí po tváři rozlil ďábelský úsměv.

„Víte co?“ zeptala se a nečekala na odpověď. „Když přežiju tohle, s boží pomocí přežiju všechno.“

1) Úterý 26/1 1988 • Maja

Deset dní po Novém roce sevřel zemi nečekaně silný mráz. Foukal ledový vítr a teploty se držely nezvykle nízko pod nulou. Když Maja viděla, jak se ledové zrcadlo rozlézá po dvoře vnitrobloku, zhluboka vzdychla. Už třetí rok po sobě bude muset nechat přezout zimní pneumatiky, ale protože výměna tentokrát vyjde na dobu hned po Vánocích, ani náhodou si nebude moct dovolit požádat o ni svého mechanika. Naštěstí v místních novinách narazila na nápadnou reklamu jedné autodílny, která prý poskytuje rychlý a superlevný servis, a jelikož autodílna navíc sídlila blízko synovy mateřské školy v Sydhavnu, rozhodla se pro ni.

Takhle většinou vypadá život matky samoživitelky. Počítá každou korunu.

Mužný majitel a vedoucí dílny v autoservisu Oveho Wildera, kde byla současně i lakovna, budil důvěru a vyvolával v Maje dojem, že se nejspíš narodil s rukama zanořenýma hluboko v motoru, takže si s úlevou vydechla. To půjde.

„Zkontrolujeme, jestli je všechno v pořádku,“ řekl a kývl na několik mechaniků, kteří vykoukli zpod auta zvednutého na heveru.

„Pár hodin nám to zabere. Máme dost práce, jak vidíte.“

Už za tři čtvrtě hodiny jí někdo volal do práce.

Když uslyšela hlas vedoucího dílny, zaradovala se. Že by už byli hotoví? Ale nadšení ji brzy přešlo.

„Bojím se, že to dneska nestihneme,“ řekl. „Všimli jsme si, že máte sjeté zadní pneumatiky, takže nás napadlo, jestli není něco špatně na uchycení kol. To se sice nepotvrdilo, ale máte prasklou zadní nápravu, někdy se jí říká zadní osa, a to je docela jinačí věc.“

Maja pevně sevřela sluchátko. „Zadní osa?! Ta se snad dá svařit, ne?“

Vážně se zasmál. „To se teprve uvidí, ale radši na nic nespolehejte, protože je hodně poškozená. Předpokládám, že ji bude potřeba vyměnit.“

Maja se zhluboka nadechla. Neodvažovala se ani pomyslet, kolik by ji oprava mohla stát.

„Zastavím se, až vyzvednu kluka ze školky,“ řekla a všimla si, jak se jí ruka na stole roztřásla. Kde na to vezme? A jak se obejde bez auta, pokud...?

„Jestli se chcete zastavit, samozřejmě můžete. Zavíráme v pět,“ odtušil muž suše.

Dostat dítě do kombinézy zabere dost času, takže když s Maxem v golfáči konečně vyrazila, bylo už po zavírací době autoservisu a v Maje byla malá dušička. Proto se jí ulevilo, když na konci ulice uviděla otevřenou bránu a své auto, jak stojí napůl vyjeté z dílny a zabořené ve sněhu až po polklice.

Takže to stihla. „Moje auto!“ zaradoval se Max. Zbožňoval ho.

Jakmile minuli plot, uviděla zezadu zpod svého auta vyčuhovat nohy nějakého muže.

To je ale divné! Proč leží přímo ve sněhu na asfaltu, navíc v takové zimě? Víc už si pomyslet nestihla. První výbuch vyrazil všechna okna v domě a ta se vysypala ve spršce skla. Další exploze o vteřinu později způsobila tak silnou tlakovou vlnu, že jí vytrhla kočárek s Maxem z rukou a odhodila ji několik metrů dozadu.

Když vstala a uviděla, že se dílna před ní úplně sesula a její auto leží podvozkem vzhůru o pár metrů dál, všechno zachvátily plameny a všude se valil dým.

S divoce bušícím srdcem se otáčela na všechny strany.
„Maxííí,“ rozkřičela se a neslyšela vlastní hlas.

Pak došlo k dalšímu výbuchu.

2) Pondělí 30/11 2020 • Marcus

Není na něj zrovna pěkný pohled, pomyslel si vedoucí oddělení vražd Marcus Jacobsen, když našel svého statného komisaře rozvaleného za psacím stolem, jak spí s otevřenými ústy.

Opatrně ho dloubl do nohy na stole.

„Doufám, že tě neruším při něčem důležitém, Carle,“ ušklíbl se.

Rozespalý nebožák byl očividně příliš zpomalený, než aby na ironii zareagoval.

„Ech, to je otázka názoru, Marcusi,“ zazíval. „Jen jsem si potřeboval ověřit, jestli je vzdálenost stolu od mé židle tak akorát.“

Marcus přikývl. Rekonstrukce sklepa pod policejním ředitelstvím se kolegů z oddělení Q tvrdě dotýkala a on sám nebyl popravdě řečeno vůbec rád, že mu nejanarchičtější oddělení v zemi nastěhovali do takové blízkosti jeho nového útočiště, přímo do budovy Tegholmenu na stejnojmenném poloostrově v Sydhavnu, kde teď sídlilo kodaňské oddělení kriminální policie a vyšetřování. Kombinace nakvašeného výrazu Carla Mørcka a věčného hrdování Rose Knudsenové by dohnala k šílenství snad každého. Člověk by si vlastně občas přál, aby se Carl a spol. mohli přestěhovat zpátky do hlubin sklepení na policejním ředitelství, jenže to se jen tak nestane, jak Marcus dobře věděl. Právě v tomhle hrozném koronavirovém roce by přitom bylo pro všechny lepší, kdyby oddělení Q mohlo zůstat v suterénu starého ředitelství.

„Podívej se tady na tohle, Carle.“ Otevřel desky a ukázal na smuteční oznámení vytržené z novin. „Neříká ti to něco?“

Carl si promnul oči a začel se.

Maja Petersenová
11. listopadu 1960—11. listopadu 2020
V hlubokém zármutku

Rodina

Zvedl oči. „Hm, ta paní umřela v den svých šedesátých narozenin, ale jinak mi to neříká nic. Co s tím?“

Marcus se na něj vážně zahleděl. „To ti hned povím. Mně to totiž silně připomíná okamžik, kdy jsme se my dva viděli poprvé.“

„No prosím tebe, to je mi ale děsivá asociace. Říkáš poprvé? A kdy že to bylo?“

„V lednu 1988. Tys byl policejní asistent na služebně ve Store Kongensgade. Já jsem působil jako komisař kriminální policie na oddělení vražd.“

Carl si přitáhl nohy k sobě a trochu se na židli narovnal. „Jak to, že si to prosím tě pamatuješ? Vždyť jsi mě v roce 1988 ani neznal.“

„Pamatuju si to proto, že ty a tvůj kolega jste se jako první dostali k hořící autodílně. Právě vyletěla do vzduchu a já si vybavuju způsob, jakým ses ujal ženy napůl v bezvědomí, která při výbuchu přišla o dítě.“

Marcusův nejlepší vyšetřovatel chvíli tupě zíral před sebe. Pak zvedl noviny a zadíval se na oznámení. Nezrudly mu oči? Marcus si nebyl jistý.

„Maja Petersenová,“ pronesl pomalu. „To je ta Maja Petersenová?“

Marcus Jacobsen přikývl. „Ano, je. Před dvěma týdny mě a Terje Plouga zavolali do jejího bytu, to už v předsíni visela několik dní. Nebylo třeba dlouhého vyšetřování, než jsme došli k závěru, že si sama vzala život. Na zemi pod ní ležela fotka chlapečka, zřejmě ji svírala v dlani až do

okamžiku smrti.“ Zavrtěl hlavou. „Na stole v jídelně stál lehce zplsnivělý dort, úplně netknutý. A na něm byla světle modrou glazurou úhledně napsaná dvě jména: *Maja 60 let, Max 3 roky*. A nutno přiznat, že dort byl trochu netypicky ozdobený dvěma křížky místo svíček a dánských vlaječek. U každého jména byl jeden.“

„Dobrá.“ Carl odložil noviny a ztěžka se opřel na židli. „Smutná věc. Říkáš sebevražda, jsi si tím jistý?“

„Ano, jsem. Předevčirem ji pochovali, byl jsem se tam podívat. A až na kněze, moji maličkost a jednu starší ženu byla kaple úplně prázdná, takže smutnější už ten pohřeb ani být nemohl. S tou paní jsem si pak promluvil, byla to sestřenice zesnulé. Ukázalo se, že jménem rodiny podepsala smuteční oznámení právě ona.“

Carl se na něho zadumaně zahleděl. „A říkáš, žes tenkrát na místě toho výbuchu byl taky? Já si na tebe nevzpomínám. Vybavuju si sních a mráz a spoustu dalšího, ale tebe ne.“

Marcus pokrčil rameny. Stalo se to před více než třiceti lety, jak by si ho Carl mohl pamatovat?

„Požár byl extrémně silný a požární technici nemohli s jistotou prokázat, jak k němu a k těm explozím došlo,“ řekl Marcus. „Ale ukázalo se, že součástí autoservisu byla i neautorizovaná lakovna, takže v domě měli dostatek hořlavin nebo spíš víc než dost, aby to takhle špatně dopadlo. A na místo neštěstí jsem se tak brzo dostal v podstatě náhodou, protože jsem řešil něco jen o pár ulic dál.“

Carl si pro sebe přitakal. „Dobře si vzpomínám, že ten chlapeček byl mrtvý, toho jsem si všiml hned. Drobné tělíčko leželo přes obrubník, hlavou zabořené do sněhu, takového pohledu se člověk jen tak nezboví. Musel jsem jeho mámu stisknout silou, aby se k němu nedostala moc blízko a neviděla, jak strašně je zřízený.“

Zvedl oči k Jacobsenovi. „Proč jsi byl na pohřbu Maji Petersenové, Marcusi?“

„Proč?“ povzdechl si. „Prostě jsem ten případ nedokázal pustit z hlavy. Už tehdy jsem si myslel, že na něm něco pěkně smrdí a že něco není v pořádku.“ Poklepal na desky na stole. „Měl jsem pár dní na to, abych si ho znovu přečetl a promyslel.“

„A k čemu jsi došel? Že ta exploze nebyla nešťastná nehoda?“

„Tomu jsem asi nevěřil nikdy, ale na druhé stránce technické analýzy jsem narazil na jednu větu, které jsem si tehdy nevšiml, vlastně jsem k tomu před třiceti lety ani neměl důvod.“

Vytáhl z desek jeden papír a přisunul ho Carlovi.

„Zatrhl jsem ji zvýrazňovačem.“

Carl Mørck se lokty opřel o madla kancelářské židle a naklonil se nad stůl. Několikrát si přečetl žlutě označenou větu, než se na Marcuse podíval s výrazem, který jeho očím dodával tmavší odstín.

„Sůl?!“ řekl jen a pak to zopakoval.

Marcus přikývl. „Vidím, že na tebe udělala stejně hluboký dojem jako na mě.“

„Sůl už jsme tady přece řešili. Kdy to jen bylo? Pomoz mi přece, ať mi to rychleji naskočí.“

„Nevím přesně, co to bylo za případ, ale něco se solí už tu bylo, že jo?“

„Jo, určitě.“

Detektiv přemýšlel, až se mu z hlavy kouřilo, ale očividně marně.

„Možná si vzpomene Rose nebo Asad,“ vypravil ze sebe Carl konečně.

Marcus zavrtěl hlavou. „Neřekl bych, protože k tomu muselo dojít před jejich nástupem. Ale možná Hardy?“

„Hardy je zase na léčení ve Švýcarsku, Marcusi.“

„Já vím, Carle, ale neslyšel jsi už o jednom takovém docela chytrém vynálezu? Říká se mu telefon.“

„Jo, jo, já mu zavolám, vážně.“ Zamračil se. „Pokud už jsi měl čas se nad tím trochu zamyslet, neprozradil bys mi teda, cos tehdy v Sydhavnu zažil, Marcusi?“

Marcus přikývl. Třeba se mu uleví.

Když se ozval druhý výbuch, tlaková vlna vyrazila v bytě poblíž autodílny, ve kterém právě dělali domovní prohlídku, všechna okna a skleněné střepy se zaryly hluboko do ostění a nábytku, vypravoval Marcus. Díkybohu se s kolegou nacházeli v ložnici obrácené do dvora, takže se jim nic nestalo, ale nájemník bytu, mizerný feťák, co přechovával zbraně těch nejhorších existencí z nechvalně proslulé čtvrti Vesterbro, se úplně sesypal a blábolil, jak ještě jako kluk zažil, když bouchla valbyjská plynárna.

Marcus šel po špičkách do kuchyně, z rozbitého okna na něj táhl chlad jako ze Sibíře a on si brzy všiml černých oblaků dýmu a plamenů, které se zvedaly přinejmenším do pětadvacetimetrové výšky nad střechy domů o několik ulic před ním.

Za dvě minuty zabočili Marcus a policejní asistent do ulice, kde už v bráně napříč parkoval hlídkový vůz s blikajícími světly. O několik metrů dál ve dvoře seděl mladý kolega a tiskl k sobě nějakou ženu. Kolem vládl zmatek, z hořících částí budovy a asfaltu se do vzduchu valila další oblaka černého kouře. Malé dítě vlevo od Marcuse bylo nepochybně na místě mrtvé, vzhledem k tomu, že drobné tělíčko leželo úplně bez hnutí, zabořené obličejem do sněhu.

Ze středu budovy teď plameny šlehalý nejméně čtyřicet metrů vysoko a strašlivé horko je málem porazilo. V tajícím

sněhu, který rychle zaplavoval většinu areálu, se válely kusy zdiva a autodílů, vrak malého Citroënu Dyane ležel podvoz-
kem vzhůru a několik aut určených na prodej, jež stála vlevo
podél zdi dvora, exploze stlačila k sobě jako vyřazená vozi-
dla na vrakovišti.

Úplně vepředu byla pod sutinami zasypaná dodávka
a za ní vykukoval pár holých, ožehklých nohou, představu-
jících v té chvíli jedinou známku života, který v budově
býval.

Trvalo několik hodin, než se hasičům podařilo dostat
požár pod kontrolu, ale Marcus zůstal na místě a sledoval
práci kolegů a požárních techniků.

Do půlnoci našli o něco dál v budově další čtyři těla,
která byla tak zuhelnatělá, že se dalo jen stěží rozeznat po-
hlaví. I když lebky všech čtyř osob nesly stopy podobných
poranění, nedalo se na místě určit, jestli je způsobila silná
exploze následovaná krupobitím projektilů z tun kovových
předmětů, které se v dílně nacházely.

Navzdory vysoké pravděpodobnosti a převládajícímu
názoru, že se jednalo o nešťastnou náhodu, Marcus v ná-
sledujících dnech rutinně prověřil řadu možných motivů,
aby zjistil, jestli někdo nezaložil požár úmyslně. Všechny
domněnky, že by mohlo jít o pojišťovací podvod, musel za-
vrhnout, protože servis nebyl vůbec pojištěný — i když to
předpisy vyžadovaly —, a kromě toho majitel autodílny při-
šel při výbuchu o život, takže co by úmyslným založením
požáru získal? Ani o spojitosti s gangy nemohla být zřejmě
řeč, protože nikdo ze zemřelých, které mezitím identifikो-
vali jako mechaniky, nebyl veden v policejní evidenci kvůli
kriminální minulosti.

Společně se šokovanou vdovou po majiteli prošel Mar-
cus těch několik málo informací z historie dílny.

„Neměl váš muž nebo kdokoliv z rodiny s někým dalším problematické vztahy?“ zeptal se. „Nějaké nesplacené půjčky? Spory? Nevyhrožovala mu konkurence?“

Ale manželka pokaždé zakroutila hlavou. Prostě to vůbec nemohla pochopit. Manžel byl šikovný řemeslník, tvrdila. Jen nebyl tak dobrý na papírování, ale u lidí, co se živí rukama, to přece bývá běžné.

Marcus musel uznat, že to rozhodně platilo v případě malého podniku jejího muže, který neměl účetního ani auditora. A veškerá korespondence, seznamy zákazníků a účetnictví shořely na prach, pokud tedy něco podobného vůbec kdy existovalo.

Žena věděla, že kdyby museli za uplynulé období odvádět daně, měli by s tím hodně práce, jenže dílna byla v provozu jen několik měsíců, takže i to by určitě nějak zvládli.

Když se o pár týdnů později vyklízel pozemek, policie stále neměla v ruce nic použitelného. Jen ten zřejmě bezvýznamný postřeh, který nějaký bystrý technik přesto zanesl do zprávy a který s ostatním nijak nesouvisel. Marcus si ho všiml teprve teď, po tolika letech, při posledním pročitání případu.

Stálo v něm:

„Několik metrů od vstupní brány, hned u drátěného plotu, ležela devět centimetrů vysoká hromádka soli.“

A pak ještě krátký dovětek, který měl vzbudit pozornost a nutit k zamyšlení:

„A byla to kuchyňská sůl, ne posypová,“ stálo tam.

3) Úterý 1/12 2020 • Carl

„V archivu měli kopii, Carle.“ Rose před něj mrskla dokumentaci k případu.

„Přečetli jsme si to s Gordonem dneska ráno. Stojí tam, že jste přijel na místo jako první.“

„Jo, očividně,“ přikývl a ukázal na Marcusův exemplář. „Tuhle zprávu s sebou Marcus tahal po všechny ty roky z jedné kanceláře do druhé. Je vám doufám jasné, co to znamená?“

„Ano, že mu nedá spát,“ odpověděl Gordon s neprůstřelnou logikou. „Takže by asi chtěl, abychom mu tu tíhu sejmuli z beder.“

Carl zvedl palec. „Bingo. A proto případ převezmeme, všechno ostatní odložíme a vyřešíme ho. Tak se věci mají.“

„Všechno ostatní odložíme? Není to trochu drastické řešení, Carle?“ zamumlala Rose. „Nemyslíte, že toho máme rozdělaného víc než dost?“

Carl pokrčil rameny. Možná, ale přece jen tu rozhoduje šéf mordparty a kromě toho se ten případ Carla dotýkal na hodně citlivém místě. Vzpomínka na chlapečka a jeho matku, která přišla o to nejdražší na světě, ho i po tolika letech hrozně bolela. Když zavřel oči a připomněl si to strašlivé neštěstí, netrvalo dlouho a ucítil stejně jasně, jako by to bylo včera, jak se matka třásla. Snad proto, že se sám stal otcem?

„Asi jste viděli, co Marcus zvýraznil na konci technické analýzy, tak vám nemusím vysvětlovat, jak vysokou má tahle část případu prioritu. A nejen kvůli Marcusovi, ale taky kvůli nám a oddělení Q.“

„Jako to s tou kuchyňskou solí?“ navrhl Gordon.

Carl přikývl. „Rose, ty jsi na oddělení Q od roku 2008, takže ti to něco říká, nebo ne?“

„Kuchyňská sůl?“ zavrtěla hlavou.

„Ne? No tak to koukej zjistit. Protože já VÍM, že jsme před pár lety odložili případ, ve kterém něco se solí bylo. Marcus si na něj taky pamatuje, jenže už to vážně bude pěkných pár let, když ho nedokážeme bez dalšího zkoumání zařadit nějak přesněji. Ale zkus se projednou ponořit do starších případů, třeba do těch z rozmezí mezi lety 2000 až 2005, pak možná něco najdeš.“

„Takže něco se solí?“ Netvářila se moc nadšeně.

„Jo, jak jsem říkal, matně si vzpomínám, že jsme jednou měli nějaký případ, ve kterém se poblíž místa činu našla hromádka soli.“

„No, to jste mě pověřil fakt skvělým úkolem, tisíceré díky, pane Carle Mørcku z Vendsysselu. Když o tom tak přemýšlím, tak mě napadá, že u mého bratrance na statku v Ganløse leží taky pořádná hromada soli. Neměli bychom ho rovnou zatknout?“

Carl povytáhl obočí. Když je fúrie takhle rozjetá, chce to rychle zatáhnout brzdu.

„Díky za jedovatost, Xantipo. Jen si uvědom, co pro tebe Marcus udělal, Rose. Vrátil tě do práce, jsi díky němu zhruba ve stejné formě a máš stejnou postavu, jakou jsi měla před pěti lety, dostal tě zpátky na lepší místo, ať už to s sebou přineslo, co chtělo. Nemyslíš, že by si zasloužil, abys pro něj udělala všechno, co je v tvé moci, a on se toho případu mohl zbavit?“

Povzdechla si. „Fakt s váma byla větší sranda, když jste byl jen starej a protivnej, a ne svatouškovskej a starej a protivnej. Ale jo, jestli mě chcete trápit pročítáním starých případů, zatímco Asad bude řešit ty, co máme na stole, tak já se do toho dám.“

Otočila se dřív, než Carl stihl něco namítnout. Zatračeně.